

חבל טבור

צער הנטישה

"איה נקרא שאני מקבל מכתבים מהבית,
והבית איננו?"

אבות ישורון

הילד בוכה לאמא הוא בוכה מצער הנטישה הוא בוכה
כי הוא מחכה במטה לבשורת הצלצול אמא מתקשרת לומר לך
מזל טוב ליום ההולדת אבל אמא לא מתקשרת
הילד בוכה לאמא רוצה לאמא רוצה לידיים של אמא
למתיקות הוא רוצה הוא רוצה הוא רוצה ואמא לא

הילד מתגעגע לאמא מקפל כביסה מתגעגע לאמא
מבשל ארוחה מתגעגע לאמא מקלף ירקות מתגעגע לאמא
עולה לרכב מתגעגע לאמא הולך לעבודה מתגעגע לאמא
חוזר הביתה מתגעגע לאמא חוגג יומולדת מתגעגע לאמא
ואמא לא מדברת אמא לא מתקשרת הילד רוצה ואמא לא

בבית יש שני ילדים שניהם רוצים לאמא כל אחד לאמא שלו
אבל אמא שלו ואמא שלו לא מתקשרות וכל ילד בוכה
לאמא שלו ושני ילדים בוכים במטה בחזה מתרוקן מאויר
אמא לא מזמינה אותה לחג הפעם היא לא מברכת הפעם
היא לא אוהבת הפעם היא הולכת הפעם נעלמת הפעם

ילד בוכה לילד אחר אני מתגעגע לאמא שלי אני מתגעגע
לאמא שלי רק רוצה לאמא שלי ולא אכפת לי מאף אחד אחר
וילד אחר בוכה לילד שבוכה לפעמים אני מתגעגע לאמא שלי
שכואב לי כל הגוף מצער הנטישה מצער הצפייה מצער
ההמתנה לאמא שתבוא אבל אמא לא באה אמא לא תבוא

חבל טבור

1. משיח

אָמאַ ספֿרָה לִי תַמִּיד:
כַּאֲשֶׁר הִגַּחַת אֶל הָעוֹלָם מִתּוֹךְ רַחֲמֵי
פֶּרֶץ אֹר גָּדוֹל בְּחֹדֶר הַלְדָּה.
וְאַנִּי, מוֹאֲרֶת, אֲמַרְתִּי לְרוֹפֵא וּלְאַחֲיוֹת:
זֶה הַמְּשִׁיחַ – זֶה הַמְּשִׁיחַ – זֶה – זֶה –
תֵּרְאוּ,
זֶה מֹשֶׁה רַבֵּנוּ – !
עַד כָּאן סִפְרָה.

וְכַאֲשֶׁר גִּדְּלִי וְיִצְאֲתִי אֶל הָעוֹלָם.
מִתּוֹךְ בֵּית אָבִי וְאִמִּי.
עֲדִין מִלְמֶלֶה אִמִּי בְּשֶׁקֶט.
זֶה הַמְּשִׁיחַ. זֶה. זֶה הַמְּשִׁיחַ.
אַתֶּם תֵּרְאוּ.
זֶה. מֹשֶׁה. רַבֵּנוּ.

2. כשאגדל

אָמאַ רִצְתָּה שְׂאֲגָדֵל וְאַהֲיָה לְרֹב גָּדוֹל בִּישְׂרָאֵל.
בְּמָקוֹם זֶה –
יִצְאֲתִי עִם מִיִּשְׁהִי שְׁלֹא הִתְלַבְּשָׁה מִסְפִּיק צָנוּעַ,
יִצְאֲתִי מִתְּבִית בְּלִי כֹפֶה עַל הָרֹאשׁ,
יִצְאֲתִי מִהָאָרוֹן,
יִצְאֲתִי מִנְהַרְיָה לְתֵל אָבִיב,
יִצְאֲתִי עִם בַּחּוֹר חֲמֵשׁ שָׁנִים,
יִצְאֲתִי עִם עוֹד בַּחּוֹר
עֲרָבִי

וּמִי יוֹדֵעַ,
כָּל הָעֵתִיד עוֹד פָּרוּשׁ לִפְנֵי,
עוֹד יֵשׁ לִי זְמַן לְגִדֹּל,
לְשַׁמֵּחַ אֶת אֲמֹא.

יוליה

"בקר אחד הפאב פולט אותך

אל מטתך כמו אל חוף."

אורין רוזנר

בקר אחד פלט הסער את יוליה כלבת הים

אל חוף יפו,

כפי שרק דבר סוּעֵר יכול לפלט מקרבו

דבר כל כך שקט.

ומשעה שנפלטה יוליה אל שצף חיינו

כל השיחות נסבו על יוליה –

הו, כמה שקטה ושליוה את, יוליה,

כמה כמוס בך החלום של כלנו, יוליה,

כמה בכל אחד מאתנו יש מעט יוליה.

ונדמה היה ששום דבר אחר אינו חשוב עוד

מלבד בטנה העולה והיורדת של יוליה,

ונמנומה העצל, הקדוש של יוליה,

ולשמע בחדשות מי ראה את יוליה,

מתי לאחרונה נראתה יוליה,

מתי בדיוק נכנסה אל המים והאם תשוב לחוף,

האם ידוע מקומה המדיק של יוליה,

האם השילה את פרות החורף,

האם מיטיב השקט עם יוליה,

האם רבצה על סלע זה או אחר,

האם לפני שעה, האם עכשו?

ואולי

לא לשם השקט

ולא לשם החפש

ולא לשם השליוה שבבדידות

עזבה יוליה את עמה ואת מולדתה?

וְאוּלִּי
 לֹא לִישׁם הִתְעַנּוּג שְׁבִמָּסַע,
 אֲלֹא שְׁגִרְשָׁה יוּלִיָּה מֵאַחֶיהָ וּמִבֵּיתָהּ,
 אוּלִּי הִיְתָה זֹו אִמָּה שְׁאַמְרָה לָהּ:
 שְׁחִי רְחוּק, יוּלִיָּה,
 לְמָקוֹם שָׁבוּ אִישׁ אִינוּ מְכִיר אוֹתָנוּ,
 שֵׁם לֹא תַעֲשִׂי לָנוּ בּוֹשׁוֹת.

וְאוּלִּי
 גַם אִמָּה שֶׁל יוּלִיָּה יוֹשֶׁבֶת עַל סֵלַע מַעְבֵּר לַיָּם,
 מְלֵאֶת חֶרֶטָה, וְשׂוֹאֶלֶת כְּמוֹנוֹ –
 מִי רָאָה אֶת יוּלִיָּה?
 מִתִּי לְאַחֲרוֹנָה נִרְאָתָה יוּלִיָּה?
 הָאֵם יְדוּעַ מְקוּמָה
 הַמְדִּיק שֶׁל יוּלִיָּה?

(הָאֵם תִּגִּיעִי, יוּלִיָּה, לְבִקֵּר אוֹתִי בַּחֲג?
 הָאֵם בְּגִלְלִי הִלְכֵת רְחוּק מְדִי,
 בְּתִי יוּלִיָּה?)